

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Referuntur ac expenduntur partis adversæ argumenta per Tostatium,
Abulensem Episcopum 2. par. Defensorij cap. 75. & 76. deducta ex illa
authoritate: Si peccaverit in te frater tuus, &c. dic ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

mentem, nudavit eum (Dioscorum) tam Episcopatus dignitate, quàm etiam & ab omni sacerdotali alienavit ministerio. Magna est energia verborum illorum; Leo per nos, & per præsentem sacram Synodum, quibus denotatur Papæ autoritas; & sequentium, non cunctis Beatissimo, & omni laude digno B. Petro, quibus significatur autoritatis origo, scilicet privilegium Romanis Pontificibus in persona Beati Petri à Christo collatum. Nec illam sibi auctoritatem vindicaverunt Apostolica Sedis Legati, nisi postquam eis dictum fuit; Petimus vestram Sanctitatem, qui habes, magis autem, qui habetis locum sanctissimi Papæ Leonis, promulgare in eum, & regulis instam contra eum præferre sententiam. Omnis enim & tota universalis Synodus concors efficitur vestre Sanctitatis sententia. Concilium Chalcedonense Act. 3. In qua lecti sunt etiam, nemine reclamante, plurimi libelli, in quorum titulo distinguebatur sanctus Leo à Concilio, ei que anteponebatur, nec non Patriarcha, vel Archiepiscopus universalis appellabatur.

dum hominem favere volentes Pontificibus, quasi constituentes eos Deos impeccabiles, dicunt, verum esse, quod Papa in his, quæ sunt fidei, sit Concilio subiectus, quia de hoc expressè continetur in Cap. Si Papa. 10. dist. ubi habetur, quod pro causa fidei Papa accusari, & deponi posset. Verùm pro alijs delictis asserunt, Papam soli Divino relictum esse arbitrio, neminemque mortalium, ne quidem Concilium Generale posse judicare Papam; juxta cit. Cap. Si Papa. & alia lura. Hi tamen minimè advertunt ad præinsinuatam Christi Domini auctoritatem, quæ major est quibuscumque epistolis Summorum Pontificum, ex qua necessum est, accipi, Papam subiectum fore judicio Generalis Concilij non solum in pertinentibus ad fidem, sed etiam in tangentibus actiones morales: quia in ea lege de correctione fraternæ Christus subiecit beatum Petrum Concilio, quæ est Concilium Generale, & tamen lex de correctione non solum habet locum in peccato hæresis, sed etiam in omnibus alijs, sicut tota Ecclesia observat.

Responsio.

Cur, si Papa deficiat à fide, subiciatur Concilio, ex solis etiam Episcopalibus jurisdictionibus aggregato, in promptu est ratio, quod utpote ab Ecclesia avulsus, jam nequeat hujus esse Caput, nec adeo processui adversus ipsum faciendo obistere possit character Pontificius, ex quo est ejusdem supra Concilium præminentia. Imò si vel Papa dubius sit, dum talis character Episcopalibus jurisdictionibus supereminens, secundum prudentiam credibilitatis evidentiam non patet, atque adeo constare non potest, esse exemptus a jurisdictionibus Episcopalibus in unum acephalatum Concilium collatis, jam præsumendus est, hinc iudicium, atque adeo contra ipsum procedi potest in tantum, ut pro Ecclesiæ Bono de ipso decerni queat, ac si nulla præterea Patris in ipso habenda esset ratio. Verùm si certa sit Pontificia dignitas, quomodo adversus ipsam ratione cujuscumque sceleris procedere fas erit eoque, ut, dum Caput est Ecclesiæ, perinde tamen ac Ethnicus, id est, ab Ecclesia avulsus, habendus ex correctionis fraternæ censurâ autoritative decernatur? Quomodo enim inter se coherere possunt, esse verum adhuc Ecclesiæ Caput, & tamen reputandum esse ad instar membri à corpore Ecclesiæ abscissi?

ARGUMENTVM II.

Abulensis præcatus, postquam multis ibidem ostendisset, illum de correctione fraternæ textum Evangelicum non de peccatis fidei duntaxat, sed vel maximè de alijs peccatorum generibus intelligendum esse, sic argumentatur 2. Secundum hanc correctionis fraternæ regulam, remittitur Papa ad Concilium, denunciando peccata cujuslibet alterius. Sed & quislibet alius mittitur ad Concilium, de-

K k

qua-

S. II.

Referuntur ac expenduntur partibus advertæ argumenta per Costarum, Abulensem Episcopum 2. par. Defensorij cap. 77. & 76. deducta ex illa auctoritate:

Si peccaverit in te frater tuus, &c. dic Ecclesia.

ARGUMENTVM I.

EX hac namque auctoritate Author ille argumentatur 1. Inde elici, quod non solum in pertinentibus ad fidem Concilium judicet de statu Papæ, sed etiam in pertinentibus ad mores & crimina. Nam quando dicitur Papa esse subiectus Ecclesiæ universali matri suæ, cujus vicem plenè tenet sacrum Generale Concilium, aliqui non secundum Deum, sed secundum

nunciando peccata Papæ, cum ipse sit frater omnium. Ergo etiam peccata actionum moralium Papæ possunt iudicari per Generale Concilium. Et sic factum est sæpe antiquitus, ut patet in B. Damaso Papa, qui accusatus fuit de adulterio, & coram Concilio Generali se purgavit cum quadraginta quinque Episcopis. Sic etiam Symmachus Papa tempore Regis Theodorici regnantis in Italia, coram sancta Synodo purgatus est: & ita de multis alijs Summis Pontificibus, uti legitur in gestis Summorum Pontificum, & in historia B. Damasi, & sæpe in Decretis 2. q. 5. Ad quod facit etiam *Cap. 11. octava Synodi Oecumenicæ*: ubi sic habetur: *Universalis Synodus cum convenienti reverentiâ quamlibet quæstionem de Romana Sede exortam audire tenetur, & in ea proficere: non tamen audacter sententiam in Romanum Pontificem dicere.*

Responsio.

16. Consideratu dignissimum est, quomodo ex Christi circa correctionem fraternam præscripto, Papa remittatur ad contumacem Ecclesiæ, id est, Concilio Generali denunciandum? An hæc remissio fiat in vi *indefinitæ* Concilio Generali, quæ Oecumenico, sicque per Papæ characterem informato, competentis *Matthæi 18.* descriptæ ad ligandum & solvendum potestatis? At non minus universalis, ac incircumscripta noscitur ex *Matthæi 16. capite* ligandi & solvendi potestas Papæ convenire. Quid ergo ex hac parte specialis inesset utilitatis illi ad Concilium Generale contumacis denuntiationi, dum solitaria etiam Papæ autoritas, æquæ ac Concilij Generalis autoritas illa prævalere potest ad contumacem avellendum ab Ecclesiæ communione, ut instar Ethnicæ ac publicani sit propterea habendus? An rursus ea contumacis ad Concilium Generale remissio per Papam facienda, est tanquam ad tribunal superius in causa facti, ut scilicet delicti veritas per processum judicarium indagetur, sicque pænæ condignæ subijcienda, ulterius devolvi non valeat? At quid utilitatis in hac quoque remissione interveniret, dum quæ Concilio Generali, quæ Oecumenico, sicque ipsummet Papam seu Ecclesiæ Caput involventi, est concessa judiciaria suprema potestas, unice fundatur in illâ *indefinitâ* ligandi & solvendi autoritate, cui ex paritate verborum noscitur compar Papæ etiam solitarie spectato, competens æquæ universalis ligandi ac solvendi potestas? An ergo, ubi peccator Papæ correctioni, ejusque decreto contumaciter resistendo, vel aperte, vel plusquam probabilis hæreseos, ne in Ecclesiæ, ac Religionis sanctæ publicum detrimentum cedat, censurâ condignâ reprimendæ dignoscitur reus, hoc delictum non tam *quoad processum facti*, quam *quoad decisionem Juris*, fidem ipsam contingens, sicque dogmaticam ex fide definitionem publicam & autoritativam efflagitantis, per Papam est referendû ad Generale Oecumenicum Concilium, non ideo, quod ipse Papa, seu

Petra, super quam ædificata est Ecclesiæ, non habeat etiam dogmatis ex fidei principijs *authoritative* decisivam potestatem, sed quod certior adhuc *secundum nos* sit fidei regula ex definitione Generalis, quæ per Papam informati, ejusque consensum firmati Concilij, consummatam in fidei dogmatibus decidendis infallibilitatis autoritatem omnimodam obtinentis? Ex qua proinde Concilij, quæ Oecumenici, sicque Papam seu *formale* suum constitutum, & principium suo consensu cooperans, seu confirmans includentis, *secundum nos* certiori infallibilitatis prorsus consummatæ prærogativâ subsistit equidem Synodi Generalis, quæ Oecumenica, & quæ per Papam confirmatæ majoritas quædam, nulla verò supra Papam proprie dicta superioritas, velut in antecedentibus habetur declaratur.

Quando porrò Abulensis in suo præfenti argumento ex Christi de correctione fraternâ verbis præterdit: *Papam eatenus remitti ad Concilium Generale, quatenus ipse, ut pote fratris peccata, hæresin licet non redolentia, possint deferri ad ejusmodi Synodum.*

Ad hoc responsio in promptu est. Dum enim nullum Papæ peccatum est intelligibile, quod sub peccati reatu sit profluens ex Papali autoritate per Christum institutâ, sed ex persona hujus potestatis per Christi ordinationem particeps, ut sic communicante cum fidelibus universis tam in gratiæ & charitatis sanctæ, quam in Religionis ac Ecclesiæ sanctæ, Boni etiam publici communione, quis neget, Papam ut sic esse fratrem Christi fidelium, adeoque non jam ut Papam, sed quæ Christianum hominem subesse correctioni fraternæ per Christum *Matthæi 18.* institutæ? Quid ergo? Si Papa, quæ peccator, sicque adeo quæ homo privatus secretè, vel etiam coram testibus privatim à viro ad hoc idoneo secundum præceptum Evangelicum correctus, se non emendet, sed Ecclesiam suam publicis peccatis suis scandalizare protrevit; an nefas erit, ipsum deferri ad Concilium etiam acephalum, ut ab eo acriori verborum reprehensione castigatus, ad melioris vitæ frugem reeducatur? Sed ubi nec ista reprehensio & correctio verbalis profecerit, dum in fide non defectit, adeoque Ecclesiæ membrum & Caput permanet, *indefinitâ* adeo ligandi & solvendi, super *quocunque* ad regnum cælorum ordinabili *moralis* protensâ, præfulgens potestate, quomodo jam Concilium Generale (cui equidem non nisi quæ Oecumenico, adeoque Papam ipsum involventi pariter *indefinitâ* solvendi seu ligandi autoritas competit) adversus ipsum stringere poterit virgam coercitivam? Hoc ipsissimum est, quod ex *Cap. 11. Octavae Oecumenicæ Synodi superius* adducto habetur, quod scilicet Generalis Synodus audacter (qualis audacia prorsus interveniret, si virga coercitiva stringeretur adversus potestatem æquæ *indefinitâ* ligandi & solvendi autoritate dotatam) sententiam in Romanum Pontificem proferre haudquaquam possit.

Si equidem Pontifex sponte sua & voluntarie se uti peccatorem, atque adeo quæ hominem privatum, uti fit etiam in foro Confessionali, se subijciat Concilio, merito istud procederet ad quævis salubria, ac emendationi procurandæ congrua remedia, absque ullâ tamen judiciariâ coercitivâ fori externi propriâ autoritate, utpote haud potente constringere illum, cui, quamdiu hæreticus non est, inamissibiliter inest absoluta & indefinita ligandi potestas. Et hinc à fortiori potest Papæ uti subsidio Concilij Generalis ad famam iniquæ sibi ereptam, Ecclesiæ Bono, ac regimini perquam necessariam reparandam: in quo tamen actu nulla erga Papam, sed hoc ipsomet etiam concurrente, suamque autoritatem Synodo pariter impertiente, erga ejus iniquos distamatores exercetur jurisdictio.

CONCLUSIO.

EX regulâ fraternæ correctionis per Christum *Matthæi 18.* institutâ nequit ulla Concilij Generalis supra Papam superioritas evinci.

EXplicatur. Ipso namque naturæ lumine conspicuum est, superioritatem prætendi haud posse erga alterum, nisi ex autoritate, hunc suis seu mandatis, seu sententijs judiciarijs constringere prævalente: quorum neutrum in Concilio, quantumvis Generali quæ acephalo, posse locum habere, multis jam habetur ostensum in *præcedentibus*, & aliquantò magis firmabitur *ex subsequensibus*.

PROBATIO I.

Refutatoria *primi & secundi* per Abulensem *suprà* allati argumenti.

1. Ingamus enim, Concilium aliquod Generale, quod eo ipso, dum est acephalum, nequit formaliter Oecumenicum esse, adversus Papam non hæreticum, adeoque iure *Divino* non depositum, vel etiam non dubium, nec Episcopalis exorbe Christiano ob Ecclesiæ Bonum publicum in unum congestis jurisdictionibus subditum, eodumque procedere, ut in ipsum, ab Ecclesia agniti verum Papam, stringat excommunicationis censuram, Ethnicis adeo & publicani statu condignum eum decondens: quid efficacis, seu vis constringentis poterit in tali sententiâ reperiri, dum ipsemet Papa talis sententiæ vim evacuare, imò omni prorsus efficacis constringente destitutam, adeoque nullam ex sua Oecumenicâ autoritate declarare, ac *juridicè* procurare valerit? At eo ipso, quod de fide fit, Papæ ab Ecclesia recepto competere claves Regni cælorum tam indefinitâ, super quocumque in Regnum cælorum ordinabili *Morali* protensâ, solvendi & ligandi potestate, evidenter redditur manifestum, quamcunque Concilij adversus Papam quomodocunque latam sententiam, posse ex vi illius Oecumenicæ autoritatis enervari à Papâ, imò omni prorsus

constringente efficacis destitutam, seu nullam *juridicè* ac *judicialiter* pronuntiari. Sicuti ergo ex fidei principijs evincitur, nullam esse Concilio Generali vim & autoritatem, suis sententijs constringendi Papam, sic ex eisdem principijs confutatur Concilij Generalis erga Papam autoritas. In quo proinde principio & Concilia, & Summos Pontifices, & sanctos Patres ac Theologos conspirare, constat ex ijs, quæ Author *Regalis Sacerdotij lib. 2. §. 11.* singulari industria sua congestit: Patres, inquit, Concilij Romani sub Sylvestro Pontifice, & Constantino Imperatore n. 244. docent: *Romanam sedem à nemine, ne quidem toto Clero judicari posse; ab ipsa vero judicari omnes.* Tomo 1. Concil. post Concilium Nicænum. Et ipsum Concilium Romanum *Can. ult.*

Patres Concilij Nicæni I. numero 318. *Papam esse vicarium Christi super omnes populos, & universam Ecclesiam Christianam.* Habetur in *Act. Concilij Can. 39. Tom. 1. Concilior.*

Patres Concilij Sinuesani, numero 180. *Non posse alterius ore, sed suo tantum Papam judicari: illum reum, illum judicem sui esse.* Acta Concilij Sinuesani *Tom. 1. Concilior.* & Nicolaus I. in *Epist. ad Michaelem Imperatorem.*

Patres Concilij Romani sub Symmacho Papa, & Theoderico Italiæ Rege, num. 115. *Papam esse summum Pastorem, nullius, extra casum hæresis, judicio subiectum.* Tomo 1. Concilior. & Anastasius in *Symmacho.*

Patres Synodi Romanæ sub Leone III. & Carolo M. ex Alemannia, Gallia, Italiæque quam plurimi. *Rem inauditam esse, Romanum Pontificem Concilio reum sibi, qui nunquam alium, quam se judicem habuerit.* Anastasius in *Leone III.* *Æmilius de rebus Francor. in Carolo M. Baronius ad Annum DCCC.*

Patres octavæ Oecumenicæ Synodi sub Hadriano II. Pontifice, numero 202. *Ne quidem à Concilio Generali posse in Romanum Episcopum sententiam dici.* *Can. 21. & habetur 10. 4. Concilior.*

Patres Concilij Lateranensis sub Leone X. numero 114. *Papæ autoritatem Concilio præcellere.* *Sess. 11. Et Rex Christianissimus per suos Oratores Lateranensi Concilio se adherere professus est.* *Sess. 8.*

S. Anacletus Papa & Martyr: *Depositionem Summi Pontificis soli Deo reservatam esse.* *Epist. 1. Anaclet. quæ habetur Tom. 1. Concil.*

Iulius Papa: *Papam à nullo posse judicari: majores causas ad eundem referendas esse, & extra ejus sententiam, nihil posse deserviri.* *Epist. 1. ad Episcopos Orientales; & habetur Tom. 1. Concilior.*

S. Bonifacius Martyr. *Papæ judicio omnes subiacere, ipsum nullius, exceptâ hæresi.* *Cap. Si Papa. dist. 50.*

S. Gelasius Papa: *Ex præscripto Canonum ab omnibus posse Romanam Sedem appellari, sed ab ista nullam esse provocationem: ejusque sententias nullius examini, aut judicio submitti.* *Tom. 1. Concilior. & cap. Nemo. cap. Cuncta. 9. q. 3.*

S. Symmachus apud Ennodium: *Successores B. Petri cælo tantum suam debere innocentiam, & præter Deum sine judice esse.* *Tom. 1. Concilior. in Symmacho.*

Kk 2

S. Ni.

S. Nicolaus Papa ad Michaellem Imperatorem: *Papa iudicium ultimum & peremptorium esse; nec maiorem Pontificiâ auctoritate in mundo dari.* Tom. 3. Concilior. & cap. Patet. 9. q. 3.

Palchalis 11. Romanum Pontificem nullis Conciliorum legibus constringi posse. In Epist. ad Archiepiscopum Panormit. & cap. Significâti. 4. De elect.

S. Cyrillus: *Sicut Christo à Patre omnis potestas & nulli alteri data est; sic Petro, eiusque successoribus supremam Ecclesiæ curam, nullique alteri commissam.* 1. Thesaurorum tom. 2.

S. Cyprianus: *Hereses & schismata ex eo nasci, quod non uni sacerdotio, qui vice Christi iudicem agit, universa fraternitas obtemperet.* lib. 1. Epist. 3. sub init.

Stephanus Archiepiscopus, omnesque Africa Episcopi: *Ad Romanam Sedem omnia, & longinquis etiam, remotissimisque locis negotia majoris momenti deferenda esse, eiusque arbitrio finire oportere.* In Epist. ad Damianum Papam. & habetur Tom. 1. Concilior.

S. Damasus Papa: *Nulli Episcoporum numero decreta firmari, quibus Romanus Pontifex assensum non præbuit, & huius ante omnia expectandam sententiam esse: nec ulla unquam rata Concilia legi, quæ non sunt iuxta Apostolicam auctoritatem.* Epist. ad Episcopos Illyriæ apud Theodoret. lib. 2. cap. 22. & Epist. 2. ad Stephanum, & Concilia Afric.

S. Athanasius: *Majores suos dogmata & ordinationes à Sede Romana accepisse, ad eamque quasi ad Matrem recurrisse, eius uberibus nutriendos: Canonibus quippe sancitum esse, ut absque Romano Pontifice in majoribus causis decerni nihil debeat.* Epist. ad Felicem II. Papam.

Patres Concilij Oecumenici Sardicensis sub Iulio Papa, numero 300. *A Synodo condemnatos posse Romanam Sedem appellare, huiusque arbitrio sedere, an velit ipsa causam cognoscere, an iudices in partibus delegare.* Ex actis Concilij c. 4. & 7.

Patres Concilij Chalcedonensis Oecumenici sub Leone Papa, numero 630. *Imperari sibi à Pontifice Romano, leges dari, & fidei formam præscribi patrantur, & parent.* Ex actis Concilij Act. 1. 3. 16.

Anastasis Patriarcha Hierosolymitanus: *Antiquis regulis sancitum esse, ut quicquid, quamvis in remotis Provinciis ageretur, non prius tractandum esse, quam ad notitiam Almiæ Sedis esset deductum: ut iuxta ejus auctoritatem aut firmaretur, aut infirmaretur.* Epist. ad Felicem Papam.

Patres Concilij Nicæni II. numero 150. sub Adriano I. Papa. *Execrabilem, profanam, & adulerinam esse septimam Synodum Constantinopolitanam, quia non habuit cooperarium Romanum Pontificem, neque illius sacerdotes, neque per Vicarium, neque per Provinciales litteras, quemadmodum fieri in Synodis debet.* Ex actis Concilij Act. 6.

S. Ildorus Hispalensis: *Epistolas Romanorum Pontificum, eorumque decreta pro culmine Sedis Apostolicæ, nec impari esse cum Concilij auctoritati, nec ullam Synodum legi ratam fuisse, quæ non fuerit auctoritate apostolicâ Sedis congregata, vel iuxta.* Præfat. in opus Conciliorum.

Ivo Carnotensis: *Iudicia Romana Ecclesiæ à nemine retrahari posse: & si quis aliquando huius*

Ecclesiæ auctoritate gravatum se sentiat, non debere in Ægyptum descendere propter auxilium, sed ab ipsa ad ipsam confugere, & inde expectare levamen, unde se conqueritur accepisse gravamen. Epist. 67. Ioannes Sarisberienis: *Quis præsumat summum iudicare Pontificem, cuius causa Dei solus reservatur examini utique quisquis hoc attentaverit, laborare quidem, sed proficere nequaquam potest.* In Polycr. lib. 8. c. 21.

B. Augustinus Triumphus: *Sententia Papæ, & sententia Dei, est una sententia; sicut una sententia Papa & sententia Auditoris ejus. Cùm igitur appellatio semper fiat à minori ad maiorem, si quis nullus est maior seipso, in terra nulla appellatio tenet facta à Papa ad Deum. De potest. eod. q. 6. a. 1.*

B. Ioannes Capistranus: *Auctoritas Papæ protenditur ad omne bonum, & nullum malum, est enim quasi Deus in terra major homine, & minor Deo, plenitudinem obtineat potestatis.* Lib. de auctoritate Papæ & Concilior.

S. Bernardus: *Quis mihi faciet iustitiam de vobis? Extat quidem tribunal Christi, sed absit, ut ad illud appellem: itaque recuro ad eum, cui datum est iudicare de universis, hoc est, ad vos: vos appello ad vos, iudicate inter me & vos.* Epist. 113. & lib. 3. de Considerat. cap. 2.

S. Thomas Aquinas jam supra cit. *quæst. de Pont. 10. a. 4. in solut. ad 13. & in 4. dist. 19. & 2. q. 2. a. 3. & Tract. contra impugnantes Religionem.*

S. Antoninus T. 22. p. 3. c. 6. §. 19. S. Bonaventura in 4. dist. 19. & expressè de celest. Hierarch. p. 2. c. 1. Alexander Aletis p. 3. q. 40. membro 2.

S. Bernardinus Senensis in Mariali p. 3. serm. 3. *Cùm Papa, inquit, sit Christi Vicarius, & gerat vicem Dei in terris, ex quo sequitur, quod habet plenitudinem potestatis, & illud, quod facit, præsumitur facere auctoritate Dei: ideo ipso approbante aliquid, & nos approbare debemus. Imò ipsius sententia est magis standum, quam sententia totius mundi.*

Denique Ecclesia & Natio Gallicana hanc ipsam veritatem de Pontificis auctoritate Concilij superiore, aliquoties, totoque audiente orbe Christiano, amplexa palam & professæ est, ut infra dicitur. Videatur interim Raynaldus ad Annum 1441. n. 10. & Acta Concilij Lateranensis ultimi Sess. 8.

PROBATIO II.

Prioris continuativa.

Videri equidem posset, Concilij super Papa superioritatem evinci ex Cap. *Confidimus.* Cap. *Contra.* Cap. *Prima salus.* Cap. *Ideo.* 25. q. 1. quatenus hiæ Canonibus habetur sancitum: *Summum Pontificem Universali Synodorum decretis & sanctionibus Canonibus alligari, de cetero que apprimè sanctam Sedem, ut constitutiones ejusmodi curet observari. Quod faciunt etiam, quod Gregorius Magnus in Cap. Sicut, dist. 15. relatus dixerat: Ne quidem à Summo Pontifice solvi posse, quos quique Concilia Oecumenica ligarunt, aut ligari, quos illa solverunt.* Et quod S. Antoninus 3. p. 11. 23. cap.

cap. 2. §. 6. afferuit: In ijs, que ad fidem perti-
nent, majorem esse Concilij auctoritatem, quam
Summi Pontificis. Item. In ijs, que Universalis
Ecclesie statum concernunt, non posse Papam contra
Concilium aliquid statuere.

23. Verum ad solidam super hisce reflexionem
faciendam, lubeat ex Adversarijs sciscitari,
cujusnam auctoritatis jure ac efficacia constri-
ngantur Summi Pontifices ad Synodorum Uni-
versalium decreta, seu Canonicas sanctiones,
in rebus fidei præcipue, vel Universalis Eccle-
sie concernentibus statum, observanda? In
fidei equidem sanctionibus à Concilio Oecu-
menico latis, & per Papam firmatis, ex hoc
Capitis unâ & Hierarchici Ecclesie Corporis
consensu eatenus stat omnimoda & consum-
mata veritatis infallibilitas, ut Papa eti-
am debeat ei se subiectum profiteri, tum ex
fidei virtute propter Primæ Veritatis superim-
pensionem auctoritatem, tum ex virtute prud-
entia infusa, propter credibilitatis prudentialem
evidentiam supernaturalem dogmaticæ
veritatis, non tantum sufficienter, sed convin-
center, sub omnimodâ scilicet infallibilitatis
moralitate applicatoriam.

24. In ijs porro, que statum Ecclesie concer-
nunt, Summus Pontifex se conformare & ac-
commodare tenetur Oecumenicorum Con-
ciliorum decretis, ex ipsa iustitiæ Legalis, à Reli-
gionis supernaturali haud distinctæ obligatio-
ne, Papam eò impensius constringente, quod
tanquam Oecumenicus Ecclesie Pastor hujus
universale Bonum magis, quam cæteri pro-
movere teneatur. In his statutis Synodali-
bus autem fideles quosque, etiam singulariter spe-
ctatos, concernentibus, quoad materias, que
Papalem dignitatem non dedecent, eorum se-
cundum vim directivam obligatio stringit eti-
am Papam, ut quæ Ecclesie sanctæ membrum,
reliquo myltico, cujus est Caput, Corpori se
conformet, idque in vi Æternæ legis, atque ex
hac derivatæ naturalis etiam supernaturaliza-
tæ legis, omni mandato humano sese insinuan-
tis, suamque transcendentalem obligationem
in id transfundentis. Quia tamen ejusmodi à
Concilio, quantumvis etiam Oecumenico, sanc-
titi decreti vis & efficacia non potest non
computari in censu moralis ad Regnum cælo-
rum in terris ordinabilis vinculi, quomodo
extrahi valeret ab indefinitâ, super quamcun-
que in terris ad Regnum cælorum ordinabi-
lem moralitatem protensâ, ligandi & solvendi
Papæ, etiam solitariè spectati, potestate? Quare
tantum abest, ut hæc sit illi subiecta, sed to-
ta potius decreti Synodalis secundum se speci-
ficè spectati, obligatio subjacet Summi Ponti-
ficis auctoritati. Quam ob rationem nulla
enam est excogitabilis in terris judiciariæ po-
testatis sententia, cui non supereminet Papæ
suprema potestas Oecumenica.

25. Hoc totum dilucidis verbis profitebantur
sacra Concilia, asseverando, Summum Ponti-
ficem à nemine, præter solum Deum, judicari
posse; veluti industriâ præcipuis laudibus dig-
nâ Author Regalis Sacerdotij lib. 2. §. 6. à n. 2.
nostros ob oculos ponit exempla sequentia,
quorum primum est Anni 303. de Marcellino

Pontifice, Imperatorum Diocletiani, & Ma-
ximiani seu minis, seu blanditijs ad thus Ve-
stæ adolendum permoto, sed mox pœnitente
ad Synodum Sinuessæ in Crypta Cleopatrensi
celebratam revertente, ex qua hanc retulit
sententiam: Synodus universa dixit: cunctorum
judicio tu eris iudex, ex te damnaberis & iustifica-
beris, tu enim iudex, tu reus; veluti fusiùs ha-
betur to. 1. Concilior. & in epist. Nicolai 1. ad
Michaelem Imperatorem, relatâ in Synodo Oe-
cumenicâ VIII. Act. 6.

26. Secundum anni 324. exemplum est desump-
tum ex Concilio post baptizatum Constanti-
num Imperatorem in Thermis Trajani per B.
Sylvestrum cum ducentis octoginta quatuor
Episcopis celebrato, in quo Valentiniana &
Sabelliana hæresis damnata est, ubi juxta 1. m.
1. Concil. 20. cap. ita habetur: Nemo dijudicet pri-
mam Sedem, quoniam omnes Sedes à Prima Sede ju-
sticiam desiderant temperari, neque ab Augusto, ne-
que ab omni Clero, neque à Regibus, neque à popu-
lo iudex judicabitur.

27. Tertium anni 431. exemplum est Concilij
celebrati in Atrio Sessoriano ob Sixtum III.
Pontificem de stupro accusatum; ubi præsen-
te Imperatore Valentiniano, cum dictum esset:
Non licere adversus Pontificem dare sententiam,
surrexit protinus Imperator, & in arbitrio
præfati Pontificis tribuit judicare iudicium su-
um; uti habetur in dictâ Nicolai Papæ ad Mi-
chaelem Imperatorem Epistolâ, relatâ tom. 3. Con-
cil.

28. Quartum anni 502. exemplum est ex Syno-
do Romanâ, celebratâ sub Symmacho Papa,
ubi in Apologiâ ex mandato Concilij adver-
sus schismaticorum erga Symmachum crimina-
tiones scriptâ ab Ennodio sic habetur: Aliorum
fortè hominum causas Deus voluit homines termina-
re, sed Sedes istius (scilicet Romanæ) Præsulis suo
sine questione reservavit arbitrio. Voluit B. Petri A-
postoli Successores cælo tantum debere innocentiam,
subtilissimi discussoris indigni inviolatam exhibere
conscientiam. Cujus asserti mox subijcitur ratio,
quod uni dictum sit: Tu es Petrus, & super hanc
Petram ædificabo Ecclesiam meam; & quæcunque
solveris super terram, erunt soluta & in cælis. Ex
Ennodio to. 2. Concil. libello Ennodij.

29. Quintum anni 800. exemplum est ex Syno-
do Romanâ sub Leone III. & Carolo Magno
celebratâ, ubi cum Carolus infensissimorum
Leonis hostium audacias sacrilegas vindica-
turus jussisset, ut Synodus in Leonem, ejus-
que objecta inquireret, Patres unanimi voce
exclamârunt: Nos sedem apostolicam, que est
Caput omnium Dei Ecclesiarum, judicare non aude-
mus, nam ab ipsa nos, & Vicario suo judicamur,
ipsa autem à nemine judicatur, quemadmodum an-
tiquitus mos fuit. Ex Anastasio in vita Leonis, &
Emilio de gestis Francorum sub Carolo Magno.

30. Sextum anni 968. exemplum est iterum ex
Romanâ Synodo sub Hadriano II. habitâ in
casu Photij, ubi Pontifex sic fuit præfatus, Ro-
manum Pontificem de omnium Ecclesiarum Præsuli-
bus judicasse legimus, de eo verò quemquam judicasse
non legimus, licet enim Honorio ab Orientalibus
post mortem anathema sit dictum, sciendum tamen
est, quia fuerat super hæresi accusatus &c. Quæ ver-

ba lecta & approbata sunt in VIII. Synodo Oecumenicâ *Act. 7.*

§. III.

Noftratis de Papæ suprâ Concilium superioritate sententiæ argumenta referuntur ac expenduntur.

ARGUMENTUM I.

Desumptum ex Papæ per se, vel Legatos suos in Concilijs Oecumenicis præfidentia.

31. **F**ingunt equidem hæretici moderni, in nullo Universalis Concilio ante Synodum Constantinopolitanam, pro *Olivâ* Oecumenicâ habitam, vel per se, vel per Legatos suos præfuisse Romanum Pontificem.
32. Verum hujus manifesti commenti manifesta fit confutatio ab inductione Conciliorum Oecumenicorum. Nam I. ex *Actis Nicæni Concilij* constat, huic Synodo, unâ cum Vito & Vincentio, Ecclesiæ Romanæ Presbyteris, præfuisse Hosium Cordubensem, quem fuisse Romani Pontificis Legatum, asseritur etiam in Præfatione Concilij Sardicensis.
33. Insuper sanctus Athanasius in *Epist. ad vitam solitariam agentes* scribit, Hosium in illo Concilio principem egisse: testanturque acta Concilij, Hosium præfatum unâ cum Presbyteris Romanis Vito & Vincentio primo loco subscripsisse. At quis eredit, Hosio simplici Episcopo Cordubensi præ Patriarchis illi Concilio præsentibus permillum fuisse, ut primo loco subscriberet, nisi Romani omnibus Patriarchis superioris Pontificis Legatum egisset? Unde Cedrenus in *Compendio historiarum*, & Photius *lib. 1. de septem Synodis* scribunt, *Sylvestrum per suos Legatos Nicæno Concilio auctoritatem intulisse.*
34. 2. Verum quidem est, Concilio Constantinopolitano I. Oecumenico II. neque per se, neque per suos Legatos interfuisse Damalum Papam, eò quòd Episcopos Orientis Constantinopolim convocatos, volebat Romam ad plenissimam Episcoporum Occidentalium ibi congregatam Synodum vocare, nisi illi iustas ob causas se excusando, contra Macedonianos ac Eunomianos sententijs & animis se conjunctos probassent cum Episcopis Occidentalibus. Nihilominus illa Constantinopolitana Synodus in tantum cæpit esse Oecumenica, in quantum, teste Photio in *libello de septem Synodis* à Damaso Papâ confirmata fuit, in ijs nimirum, quæ ad Macedonianæ ac Eunomianæ hæreseos condemnationem, fideique Nicæne confirmationem spectant, ex sancto Gregorio *lib. 6. epist. 125.*
35. 3. Quòd sanctus Cyrillus in Ephesino Oecumenico III. Concilio habuerit auctoritatem Legati à Cælestino Papâ constituti, expresse evincitur ex epistola Cælestini ad Cyrillum relata *tomo I. Concil. edit. Colonienf. pag. 737. & ali-*

bi, testanturque Evagrius lib. 1. cap. 4. Photius in lib. de septem Synodis. Prosper in Chronico, Nicephorus lib. 14. cap. 34. Liberatus Abbas in Breviario. Justinianus in Edicto, & Nicolaus I. in Epist. ad Michaellem.

4. Ex Leonis ad Concilium Chalcedonen. *se epist. 47.* aperte constat, Legatos ipsius fuisse ad istam quartam Oecumenicam Synodum taliter directos, ut ipsemet Papa in ijs præfideret. Quam Romani Pontificis intentionem fuisse ratam habitam à Concilio, constat ex hujus ad Leonem *Act. 3. in quibusdam exemplaribus*, in alijs verò circa finem Concilij relata epistola; ubi habentur sequentia: *Quibus (Episcopis nimirum Concilij) tu sicut membris caput præter as in his, qui tuum tenebant ordinem.* Unde aperte falsum est, quòd, uti Neoterici ajunt, illi legati Pontificij non egerint munus Iudicis, sed accusatoris. Nam oppositum evincitur tum ex eo, quòd in omnibus actionibus primi nominentur, primi sedeant, primi subscribant, sententiamque definitivam nomine Papæ, & totius Concilij proferant in Dioscorum his verbis: *sanctissimus ac beatissimus Papa, Caput universalis Ecclesiæ Leo, per nos, Legatos suos, sancti Synodo consentiente, Petri Apostoli præditus dignitate, qui Ecclesiæ fundamentum, & petra fidei, & celestis regni lamina nuncupatur, Episcopali dignitate Dioscorum nudavit, & ab omni opere sacerdotali fecit extorrem.* Nec est, cor Neoterici officium Iudicis ac Directoris in præfato Concilio referant ad viros Consulares ab Imperatore Martiano constitutos. Hi enim erant destinati duntaxat ad reprimentam violentiam, si quæ, ut Dioscorus in Concilio Ephesino II. moliebatur, esset inferenda; ipse enim in *Orat. ad Synodum* fallus erat, se non alio sine venisse, nisi ad confirmationem, seu defensionem fidei, non verò ad jurisdictionis Ecclesiæ usurpationem.

5. Circa Concilium Constantinopolitanum II. Oecumenicum I V. nimis planum est, Eutychium, Patriarcham Constantinopolitanum, agnovisse, quòd præfidentia sit debita Romano Pontifici; sic enim in *Epist. ad Vigilium in fine 1. collat. 8. Synodi* relata scripsit: *Petimus, præfidente nobis vestra Beatitudine, de tribus capitulis quæri & conserrri.* Unde Zonaras in *vita Iustiniani. Sub hoc*, ait, *quintum Concilium est coactum centum sexaginta quinque Episcoporum, quorum Princeps fuit Vigilus, Papa Romanus.*

6. In Concilio Constantinopolitano III. Oecumenico VI. Præfides fuisse Legatos Agathonis Romani Pontificis, Petrum & Georgium Presbyteros, ac Ioannem Diaconum, testatur Zonaras in *vita Constantini IV.* patetque ex ipsâ Synodo, ubi in omnibus actionibus isti primi omnium nominantur, loquuntur, ac subscribunt. Neque Imperatorem, licet primo loco sederit, egisse manus Iudicis, vel Præfidis, constat ex eo, quòd ultimo loco subscripserit, nec adeo definierit, sed decretis ac subscriptionibus Episcoporum consenserit.

7. Concilium Nicænum II. non pseudo-oecumenicum (à Genio Calvinistico sic vocitatum, quòd damnarit eos, qui sacras Christi, & Sanctorum Imagines omni honore spoliabant)